

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 501/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť Košického golfového klubu, Alejová 11, Košice, zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Milichovským, Krmanova 14, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 93/2016 z 22. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Košického golfového klubu o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2017 doručená sťažnosť Košického golfového klubu, Alejová 11, Košice (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé

súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 93/2016 z 22. februára 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalovaný bol účastníkom konania o zaplatenie 28 214,56 € s príslušenstvom v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 33 Cb 91/2013. Predmetom konania bol nárok žalobcu za fakturovanú elektrickú energiu na základe zmluvy o združenej dodávke energie uzavretej s právnym predchodcom sťažovateľa. Okresný súd v označenej veci rozhodol rozsudkom z 26. januára 2016 tak, že sťažovateľa zaviazal uhradiť žalovanú sumu aj s príslušenstvom. Sťažovateľ nespokojný s rozhodnutím súdu prvého stupňa podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ho ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý považuje za arbitrárny a nedávajúci relevantné odpovede na jeho námietky. Ďalej spochybňuje závery vo veci konajúcich súdov a predostiera svoj vlastný pohľad na vec. Vychádzajúc z vlastného právneho posúdenia veci, dospieva k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho označené práva.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol tak, že vysloví porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší, vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľ namieta, že vo veci konajúce súdy favorizovali protistranu, pretože vychádzali len z fakturovaných čiastok bez toho, aby žalobca predložil relevantný dôkaz o uskutočnenej dodávke elektrickej energie.

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa, vychádzajúc z uvedeného, pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ako aj jeho predchádzajúcemu postupu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným

zákonem, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

1. Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mal dopustiť tým, že na jeho právnu argumentáciu uplatnenú v odvolaní nereagoval ústavne konformným spôsobom, keď potvrdil prvostupňový rozsudok okresného súdu. Sťažovateľ zároveň namieta aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, keď tvrdí, že jeho právne závery, ako aj závery prvostupňového súdu sú založené len na tvrdeniach a faktúrach žalobcu, pričom v konaní nebol predložený dôkaz o rozsahu dodanej elektrickej energie. Sťažovateľ nesúhlasí s výrokom napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú

skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„28. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav na základe dokazovania, ktoré vo veci vykonal. Svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli. Prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo a vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. (procesný predpis účinný v čase rozhodovania súdu prvej inštancie), a to každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu.

29. K námietke odvolateľa o nepreukázaní rozsahu dodávky elektrickej energie odvolací súd udáva:

30. § 120 ods. 1 O. s. p. (procesný predpis, účinný v čase rozhodovania súdu prvej inštancie) zakotvuje povinnosť strany sporu označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súdne konanie je konaním dôkazným, čo znamená, že stranu sporu zaťažuje v konaní povinnosť tvrdenia a povinnosť navrhnúť na svoje tvrdenia dôkazy preukazujúce jeho pravdivosť. Ak strana sporu nesplní svoju povinnosť tvrdenia, alebo povinnosť navrhnúť na svoje tvrdenie dôkazy, alebo navrhnutými dôkazmi nebudú jej tvrdenia preukázané,

dostáva sa do procesnej situácie dôkaznej núdze, kedy súdu neostáva iné, len zhodnotiť túto situáciu v jeho neprospech vo výsledku (v rozhodnutí vo veci samej), lebo tvrdená skutočnosť nebola preukázaná.

31. Z § 5 ods. 6 zák. č. 656/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase vyplýva, že ak má odberateľ elektriny pochybnosti o správnosti merania údajov určeným meradlom, požiada prevádzkovateľa distribučnej sústavy alebo prevádzkovateľa prenosovej sústavy o preskúšanie, pričom títo sú povinní do 30 dní od doručenia žiadosti zabezpečiť preskúšanie meradla.

32. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný ako odberateľ mal možnosť požiadať o úradné preskúšanie meradla, ak tak neurobil; potom sa v konaní nemôže brániť nesprávnosťou žalobcom fakturovaného množstva elektriny a nesprávnosťou fakturácie. Uvedená možnosť pre žalovaného vyplýva aj z Prílohy č. 1 bodu III 6 Zmluvy o združenej dodávke elektriny.

33. Bolo v konaní preukázané, že prevádzkovateľ distribučnej siete postupoval v súlade s článkom 111.1 Obchodných podmienok, pričom na danom odbernom mieste bol uskutočnený diaľkový odpočet dát prostredníctvom externej komunikačnej jednotky. Žalovaný nespochybnil (v rozhodnom čase) chybnosť daného meradla ani chybnosť fakturácie (viď vyššie), nepožiadal o jeho úradné preskúšanie. Písomným podaním žalovaného - Reklamáciou faktúr - Návrh na ukončenie zmluvy dohodou - zo dňa 15. 2. 2012 je vytýkaná len fakturácia rezervovanej kapacity.

34. Podľa článku 9.2 Rozhodnutia úradu pre reguláciu sieťových odvetví číslo 0062/2011/E zo dňa 1. 12. 2010 rezervovaná kapacita odberného miesta je dvanásťmesačná, trojmesačná alebo mesačná rezervovaná kapacita. Hodnotu rezervovanej kapacity je možné meniť v intervale hodnôt maximálnej a minimálnej hodnoty rezervovanej kapacity pri zmene typu rezervovanej kapacity alebo po uplynutí doby, na ktorú bola rezervovaná kapacita dohodnutá. Hodnota a typ rezervovanej kapacity platí ďalej na príslušné obdobie až do uplatnenia novej zmeny v súlade s pravidlami na zmenu RK. Mesačná rezervovaná kapacita platí ďalší mesiac, trojmesačná rezervovaná kapacita platí ďalšie tri mesiace, dvanásťmesačná platí ďalších 12 mesiacov (článok 9.7.2)

35. Z vyššie uvedeného článku Rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví vyplýva konkrétny postup jej stanovenia. Ak nebude požiadané o zmenu, tak hodnota a typ

RK platí ďalej na príslušné obdobie; teda v prejednávanej veci bola pre uvedené odberné miesto žalovaného použitá k fakturácii distribučných poplatkov rezervovaná kapacita na úrovni 100 KW s trojmesačným tipom (RK za obdobie 09-12/2010). Vzhľadom k skutočnosti, že žalobca existenciu objednávky zmeny rezervovanej kapacity zo strany žalovaného na rok 2011 poprel (už v oznámení o výsledku riešenia sťažnosti) dôkazné bremeno o tom, že objednávka realizovaná bola, žalovaný neuniesol, nakoľko neprodukoval dôkazy, ktoré by viedli k vysokej pravdepodobnosti tohto jeho tvrdenia.

36. K tvrdeniu odvolateľa, že na daný právny vzťah nie je možné aplikovať cenník VSD, a.s., nakoľko jeho obsahom sa právny vzťah strán sporu neriadi, pretože žalovaný nebol v právnom vzťahu s VSD a.s., ale so žalobcom; je potrebné uviesť, že v zmysle článku 2 Zmluvy o združenej dodávke elektriny sa odberateľ zaviazal za dodávku elektriny, prevzatie zodpovednosti za odchýlku, za distribúciu a prenos elektriny, za ostatné regulované položky, platiť poplatky podľa cenníka príslušného PDS, pričom cenu za prenos, distribúciu, systémové služby a ostatné regulované položky bude dodávateľ účtovať odberateľovi podľa cenníka distribúcie príslušného PSD, vydaného na základe platného a účinného cenového rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví.

37. Keďže tvrdené odvolacie dôvody neboli v prejednávanej veci dané, bol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdený (§ 387 ods. 1 CSP).“

Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie

je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s krajským súdom prezentovaným právnym názorom, že sťažovateľ v konaní neprodukoval a neoznačil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, a preto bol v dôkaznej núdzi a musí znášať procesný neúspech. Navyše z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k spochybňovaniu množstva dodanej elektrickej energie došlo nie pri reklamácii, ale až v konaní pred súdom, pričom sťažovateľ mal možnosť v prípade pochybností požiadať prevádzkovateľa distribučnej sústavy o preskúšanie meradla, respektíve zadovážiť dôkaz o tom, že fakturované množstvo energie nezodpovedá skutočne dodanému množstvu, napr. argumentujúc konečným stavom počítadla na meradle.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

Ústavný súd konštatuje, že nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery krajského súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež

čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdil sťažovateľ vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozsudku krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval.

2. Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti, nie je možné jednoznačne určiť, v čom vidí sťažovateľ porušenie tohto označeného základného práva. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť v tejto časti neobsahuje odôvodnenie ako východiskový rámec, teda nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť v tejto jej časti pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje v tejto časti náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (na zrušenie rozsudku krajského súdu a priznanie náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2017